

Daniels Bog – et hundrede og treogtresindstyvende

Åbenbaring af profetien: En udforskning af kapitel elleve i Daniels Bog

Jeff Pippenger
2024-03-28

Vi vil nu begynde at gennemgå kapitel elleve i Daniels Bog.

Også jeg stod i mederen Darius' første regeringsår for at støtte og styrke ham. Og nu vil jeg kundgøre dig sandheden. Se, endnu skal tre konger fremstå i Persien; og den fjerde skal være langt rigere end dem alle, og ved sin styrke gennem sin rigdom skal han sætte alle op imod Grækenlands rige. Og en mægtig konge skal fremstå, som skal herske med stor magt og gøre efter sin vilje. Og når han er fremstået, skal hans rige brydes i stykker og deles mod himlens fire vinde; men ikke tilfalde hans efterkommere, ej heller svare til det herredømme, hvormed han herskede; for hans rige skal rykkes op med rode og gives til andre end disse. Daniel 11:1-4.

Gabriel begynder med at underrette Daniel om, at han også virkede sammen med Darius i hans første regeringsår, hvilket er det år, hvor Darius' nevø, hans hærfører, indtog Babylon og dræbte Belsazzar. Daniel modtager dette syn i Kyros' tredje regeringsår, ifølge det første vers i kapitel ti, så Gabriel udpeger både Darius og Kyros som symbolerne, der repræsenterer »endetiden«. Belsazzar og Babylon blev indtaget af det medisk-persiske rige i året 538 f.Kr.

„Kyros belejrede Babylon, som han indtog ved list i 538 f.Kr., og med Belsazzars død, som perserne dræbte, ophørte Babylons rige med at eksistere.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

I året 538 f.Kr. nedskrev Daniel kapitel ni.

„Det syn, som er optegnet i det foregående kapitel [kapitel otte], blev givet i Belshazzars tredje regeringsår, 538 f.Kr. I det samme år, som også var Darius' første, indtraf de begivenheder, der berettes om i dette kapitel [kapitel ni].“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

I Darius' første regeringsår, som var Belsazzars tredje og sidste år, i 538 f.Kr., straffede Herren kaldæernes land og gjorde det øde.

Og hele dette land skal blive til øde og til rædsel; og disse folk skal tjene Babylons konge i halvfjerds år. Og det skal ske, når halvfjerds år er fuldendt, at jeg vil straffe Babylons konge og det folk, siger Herren, for deres misgerning, og kaldæernes land, og jeg vil gøre det til evige ødemarker. Jeremias 25:11, 12.

I vers ti anvender Herren ordet „efter“, idet Han fører over til Babylons straf. „Efter“ at Babylon er blevet gjort øde, ville Herren fuldbyrde sit gode værk for Guds folk.

Thi således siger Herren: Når halvfjerds år er fuldbyrdet i Babylon, vil jeg tage mig af jer og opfylde mit gode ord til jer ved at lade jer vende tilbage til dette sted. Jeremias 25,10.

Fangenskab på halvfjerds år begyndte i 606 f.Kr.

„Da de halvfjerds år begyndte i 606 f.Kr., forstod Daniel, at de nu nærmede sig deres afslutning.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Det halvfjerdsårige fangenskab begyndte i 606 f.Kr. og endte i 536 f.Kr., hvilket var to år efter Belsazzars død og Babylons ødelæggelse i 538 f.Kr. Det var Kyros' tredje regeringsår. Gabriel henfører profetien ved Hiddekel-floden til Kyros' tredje år og indleder beretningen i kapitel elleve med at henvise til Darius' første år, og derved identificerer han to bestemte år. 538 f.Kr. og 536 f.Kr. var begge fastsatte tider; 538 f.Kr. var den fastsatte tid for profetien om de halvfjerds år til at nå sin afslutning, og 536 f.Kr. var den fastsatte profetiske tid, da Herren "efter" 538 f.Kr. ville fuldbyrde sit gode værk for sit folk.

538 f.Kr. og 536 f.Kr. er begge fastsatte tider, og de er repræsenteret ved to historiske skikkelser; den ene var Mediens første konge og den anden Persiens første konge. Afslutningen på de halvfjerds år, hvor det bogstavelige Israel var fanget i det bogstavelige Babylon, repræsenterede de tusind to hundrede og tres år, hvor det åndelige Israel var fanget i det åndelige Babylon, fra året 538 e.Kr. til 1798. 1798 var en „fastsat tid“, og derpå begyndte den periode, som profetisk identificeres som „endetiden“. 538 f.Kr. og 536 f.Kr., som repræsenteres som en „fastsat tid“, markerer også begyndelsen på en periode, der fremstilles som „endetiden“.

„Guds menighed på jorden var i sandhed i fangenskab under denne lange periode med ubønhørlig forfølgelse, ligesom Israels børn blev holdt fangne i Babylon under landflygtighedens tid.“ Prophets and Kings, 714.

Al profeti henvender sig mere specifikt til de sidste dage end til de dage, hvori de først blev opfyldt; således repræsenterer 538 f.Kr. og kong Darius sammen med 536 f.Kr. og kong Kyros „endetiden“ i 1989, og de to konger er forbilleder på præsident Reagan og præsident Bush den første. 538 f.Kr. og 536 f.Kr. repræsenterer et pejlemærke, som opfyldes, idet begge årstal forstås som repræsenterende det ene pejlemærke. Pejlemærket for „endetiden“ består af to symboler, og undertiden, som med Reagan og Bush den første, opfyldes begge symboler i det samme år. Men det er undtagelsen fra reglen, for pejlemærket for „endetiden“ på Moses' tid var både Arons og Moses' fødsel, som var adskilt af tre år. I Kristi historie var det Johannes Døberens og Kristi fødsel, som var adskilt af seks måneder.

Ved »endens tid« var det i antikrists historie 1798 og 1799. Den Franske Revolution er et profetisk emne, og den begyndte i 1789 og varede ti år, idet den endte i 1799 på sin fastsatte tid, ligesom 1798 var en fastsat tid. Tilsammen identificerer de det dødbringende sår, der blev givet dyret, og også den kvinde, som red på og herskede over dyret. Darius var den konge, der besejrede sin fjende ved at sende sin hær ind gennem »muren«, og han repræsenterer Reagan, som besejrede sin fjende ved at nedbryde muren i »jernetæppet«. Kyros repræsenterer Bush den første, for Kyros er kendt som Kyros den Store, og George Bush den første er Bush den større, og Bush den sidste er Bush

den mindre.

Fordi disse to konger og de to årstal, de repræsenterer, i virkeligheden er ét symbol. Det ene markerer de halvfjerds år, hvor Babylon skulle herske. Denne halvfjerdsårige periode nåede sin fastsatte tid i 538 f.Kr. og repræsenteres ved Darius. Fuldendelsen af fangenskabets på halvfjerds år nåede sin fastsatte tid i 536 f.Kr. og repræsenteres ved Kyros. Tilsammen repræsenterer de „endens tid“, når det profetiske lys skal blive åbnet. I 1798 nåede den første engel i Åbenbaringen fjorten frem til „endens tid“, og Søster White siger, at denne engel „var intet mindre end Jesus Kristus.“

I Kyros' tredje regeringsår steg Mikael, fyrsten for Guds folk og ærkeenglen over englene, ned for at træde i forbindelse med Kyros og stadfæste det lys, som ville lede Kyros til at udstede det første af tre dekretter, der ville give Guds folk tilladelse til at vende tilbage til Jerusalem og genopbygge byen, helligdommen samt gaderne og murene. Dette værk var et forbillede på den første og den anden engels værk, som begyndte ved „endetiden“ i 1798.

Mikaels nedstigning ved endens tid i Darius' og Kyros' dage repræsenterede den første engels ankomst i 1798, og tilsammen markerer de den samme engels ankomst ved „endens tid“ i 1989. 1989 indledte perioden „endens tid“, og det var også en fastsat tid. En fastsat tid angiver afslutningen på en profetisk tidsperiode. Oprøret i 1863, ved det første „Kadesh“ for det moderne åndelige Israel, var begyndelsen på en periode på hundrede og seksogtyve år, som ophørte ved „den fastsatte tid“ i 1989. Hundrede og seksogtyve er en tiende, eller en tiondel, af tolv hundrede og tres, og ved afslutningen af tolv hundrede og tres år i 1798 trådte den første engels bevægelse ind i historien. Ved afslutningen af hundrede og seksogtyve år, i 1989, trådte den tredje engels bevægelse ind i historien.

I vers et af Daniel kapitel elleve er Gabriel omhyggelig og præcis i sin angivelse af, at den historie, der fremstilles, begynder med Kyros ved endetidens tidspunkt i 1989. Kyros den Store repræsenterer dér Bush den større, som skulle efterfølges af tre konger og derefter af en fjerde konge, som ville være langt rigere end dem alle. Således er den fjerde rige konge, som ophidser hele Grækenland, den sjette præsident siden 1989.

I begivenhederne i kapitel ti fremstilles Daniel som sørgende, og i sin erfaring med sorg forvandles han til Kristi billede, idet han skuer synet. Den enogtyve dage lange sørgeperiode repræsenterer en dødsperiode, som afsluttes med en opstandelse. I kapitel ti er Michael kommet ned fra himlen, og i Judas syv, når Han stiger ned, oprejser Han Moses. I Åbenbaringen kapitel elleve er Moses (og Elias) blevet dræbt og ligger døde på gaden i tre og en halv symbolske dage. Derefter oprejses Moses (sammen med Elias) ved „en høj røst“.

Og efter tre og en halv dag kom livsånden fra Gud ind i dem, og de stod på deres fødder; og stor frygt faldt over dem, som så dem. Og de hørte en høj røst fra himlen sige til dem: Kom herop. Og de steg op til himlen i en sky; og deres fjender så dem. Åbenbaringen 11:11, 12.

Den „høje røst“, som opvækker de døde, er ærkeenglens røst, og ærkeenglen er Mikael.

For Herren selv skal stige ned fra himlen med et råb, med ærkeenglens røst og med Guds basun; og de døde i Kristus skal opstå først. 1 Thessalonikerbrev 4,16.

Historien, hvor Moses og Elias bliver myrdet og oprejst, er historien om beseglingen af de hundrede fireogfyrre tusind. Den historie begyndte den 11. september 2001 med den "første røst" fra englen i Åbenbaringen atten, som Søster White identificerer som ankommende, da de store bygninger i New York City blev styrtet ned. Den "anden røst" i Åbenbaringen kapitel atten lyder ved den snart kommende søndagslov, når Guds andre hjord kaldes ud af Babylon. Det er den historie, beseglingens historie, hvor Daniel fremstilles som forvandlet til Kristi billede ved at skue "marah"-synet, som er den feminine udtryksform af "mareh"-synet. Det er det "kausative" syn, som "forårsager", at det betragtede billede bliver gengivet i dem, som skuer det.

Denne historie om beseglingen og om Daniels forvandling i kapitel ti indbefatter Michaels nedstigning, når Han opvækker og forvandler dem, som er repræsenteret ved Moses, Elias og Daniel. Han fuldbyrder opstandelsen med ærkeenglens „høje røst“ og tilvejebringer således en tredje „røst“ midt imellem den første og den sidste røst, som begge er den samme, for de er begge røsten i Johannes' Åbenbaring kapitel atten. Den midterste røst er dér, hvor oprør er fremstillet, for da Michael opvakte Moses, trættede han ikke med Satan, skønt Satan, oprørets ophavsmand, var til stede for at protestere.

Men ærkeenglen Michael vovede, da han i strid med Djævelen tvistedes om Moses' legeme, ikke at fremføre en spottende anklage imod ham, men sagde: Herren revse dig. Judas 7.

Begyndelsen på beseglingens tid, som begyndte den 11. september 2001 og ender ved den snart kommende søndagslov, er mærket med underskriften „Sandhed“, for midt i denne periode, i juli 2023, begyndte ærkeenglens store røst arbejdet med at opvække de døde i Kristus, som vælger at høre Hans mellemste røst. Bemærk, at 2023 kommer toogtyve år efter 2001, og toogtyve er en tiendedel af to hundrede og tyve, hvilket er symbolet på forbindelsen mellem Guddommelighed og menneskelighed, og også er et symbol på genoprettelse.

I juli 2023 kom den mægtige engel, som ikke er mindre en person end Jesus Kristus, og som er Sandheden, som også er Mikael, og som er Alfa og Omega, ned med et budskab i sin hånd. Den lille bog i hans hånd er den del af Daniel, som var forseglet indtil de sidste dage.

»I Johannes' Åbenbaring mødes og ender alle Bibelens bøger. Her findes supplementet til Daniels Bog. Den ene er en profeti; den anden en åbenbaring. Den bog, som blev beseglet, er ikke Johannes' Åbenbaring, men den del af Daniels profeti, som angår de sidste dage. Engelen bød: »Men du, Daniel, luk ordene til og forsegl bogen indtil endetiden.« Daniel 12,4.« Apostlenes Gerninger, 585.

Den del af Daniels profeti, som vedrører de sidste dage, er kapitel elleve. Det er de sidste seks vers i kapitel elleve, men mere specifikt er det de beretninger, der findes i kapitlet, som gentages i disse sidste seks vers.

”Vi har ingen tid at spille. Trængselstider ligger foran os. Verden er sat i bevægelse af krigens ånd. Snart vil de trængselsscener, der omtales i profetierne, finde sted. Profetien i det ellefte kapitel af Daniel har næsten nået sin fuldstændige opfyldelse. Meget af den historie, der har fundet sted som opfyldelse af denne profeti, vil blive gentaget.” Manuscript Releases, nr. 13, 394.

Vers seksten i Daniel kapitel elleve skildrer en historie, som gentages i vers enogfyrre, for i verset står nordens konge i det herlige land. Historien i vers seksten viser, hvornår den romerske general Pompejus førte Juda og Jerusalem i fangenskab.

Men den, som drager imod ham, skal handle efter sit eget forgodtbefindende, og ingen skal kunne stå sig imod ham; og han skal stå i det herlige land, som ved hans hånd skal fortæres.
Daniel 11,16.

Jeg agter at bruge dette vers som et anker for vores overvejelse af de vers, der går forud for verset, så jeg vil først fastlægge denne forståelse. Vi har til hensigt at påvise, at den historie, der følger efter opløsningen af Alexander den Stores rige i vers tre og fire, begynder i 1989 og dernæst identificerer den nuværende ukrainske krig, Putins sejr over Vestens styrker og Putins efterfølgende nederlag, hvilket fører ind i vers seksten.

“Skønt Egypten ikke kunne stå sig imod Antiokus, kongen i nord, kunne Antiokus ikke stå sig imod romerne, som nu kom imod ham. Ingen riger var længere i stand til at modstå denne fremvoksende magt. Syrien blev erobret og føjet til Romerriget, da Pompejus i 65 f.Kr. fratog Antiokus Asiaticus hans besiddelser og gjorde Syrien til en romersk provins.

„Den samme magt skulle også stå i det Hellige Land og fortære det. Rom blev forbundet med Guds folk, jøderne, ved en alliance i 161 f.Kr., fra hvilket tidspunkt det indtager en fremtrædende plads i den profetiske kalender. Det erhvervede dog ikke herredømmet over Judæa ved egentlig erobring før 63 f.Kr.; og da på følgende måde.

„Da Pompejus vendte tilbage fra sit felttog mod Mithridates, kongen af Pontus, kæmpede to rivaler, Hyrcanus og Aristobulus, om Judæas krone. Deres sag blev forelagt Pompejus, som snart indså uretfærdigheden i Aristobulus’ krav, men ønskede at udsætte afgørelsen i sagen til efter sin længe ønskede ekspedition til Arabien, idet han lovede da at vende tilbage og ordne deres forhold, således som det måtte synes ret og passende. Aristobulus, som gennemskuede Pompejus’ virkelige hensigter, skyndte sig tilbage til Judæa, bevæbnede sine undersåtter og forberedte sig på et kraftigt forsvar, fast besluttet på for enhver pris at beholde kronen, som han forudså ville blive tilkendt en anden. Pompejus fulgte den flygtende tæt i hælene. Da han nærmede sig Jerusalem, kom Aristobulus, idet han begyndte at angre sin fremgangsmåde, ud for at møde ham og søgte at bilægge sagen ved at love fuld underkastelse og store pengesummer. Pompejus modtog dette tilbud og sendte Gabinius i spidsen for en afdeling soldater for at modtage pengene. Men da denne generaløjtnant ankom til Jerusalem, fandt han portene lukkede for sig, og fra murens top fik han at vide, at byen ikke ville stå ved overenskomsten.“

„Pompejus lod sig imidlertid ikke ustraffet bedrage på denne måde; han lagde Aristobulus, som han havde beholdt hos sig, i lænker og drog straks med hele sin hær mod Jerusalem. Aristobulus’ tilhængere gik ind for at forsvare stedet; Hyrcanus’ for at åbne portene. Da de sidstnævnte var i flertal og fik overtaget, blev Pompejus givet fri adgang til byen. Derpå trak Aristobulus’ tilhængere sig tilbage til tempelbjerget, fuldt besluttede på at forsvare dette sted, ligesom Pompejus var besluttet på at indtage det. Ved slutningen af tre måneder blev der gjort et brud i muren, tilstrækkeligt til et stormangreb, og stedet blev taget med sværdet i hånd. I det

frygtelige blodbad, der fulgte, blev tolv tusind mennesker dræbt. Det var et gribende syn, bemærker historieskriveren, at se præsterne, som på dette tidspunkt var optaget af den guddommelige tjeneste, med rolig hånd og fast forsæt fortsætte deres sædvanlige arbejde, tilsyneladende uden bevidsthed om den vilde larm, skønt deres venner overalt omkring dem blev givet til slagting, og skønt ofte deres eget blod blandedes med deres ofres.“

„Efter at have gjort en ende på krigen nedrev Pompejus Jerusalems mure, overførte flere byer fra Judæas jurisdiktion til Syriens og pålagde jøderne skat. Således blev Jerusalem for første gang ved erobring lagt i hænderne på den magt, som skulle holde det „herlige land“ i sit jerngreb, indtil den fuldstændig havde fortæret det.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259, 260.

Vi vil fortsætte dette studie i vores næste artikel.

Det forhold, at der ikke findes nogen strid eller uro blandt Guds folk, bør ikke betragtes som et afgørende bevis for, at de holder fast ved den sunde lære. Der er grund til at frygte, at de måske ikke klart skelner mellem sandhed og vildfarelse. Når ingen nye spørgsmål rejses ved granskning af Skrifterne, når ingen meningsforskel opstår, som vil få mennesker til selv at ransage Bibelen for at forvisse sig om, at de har sandheden, vil der nu, som i oldtiden, være mange, der holder fast ved tradition og tilbeder, hvad de ikke kender.

“Det er blevet vist mig, at mange, som bekender at have kundskab om den nærværende sandhed, ikke ved, hvad de tror. De forstår ikke beviserne for deres tro. De har ingen rigtig forståelse af værket for den nærværende tid. Når prøvelsens tid kommer, findes der mænd, som nu prædiker for andre, og som, når de gransker de standpunkter, de indtager, vil opdage, at der er mange ting, for hvilke de ikke kan give nogen tilfredsstillende grund. Indtil de således blev prøvet, kendte de ikke deres store uvidenhed. Og der er mange i menigheden, som tager det for givet, at de forstår, hvad de tror; men indtil strid opstår, kender de ikke deres egen svaghed. Når de bliver skilt fra dem, som har samme tro, og tvinges til hver for sig og alene at stå frem for at forklare deres tro, vil de blive overrasket over at se, hvor forvirrede deres forestillinger er om det, de havde antaget som sandhed. Det er sikkert, at der iblandt os har været et frafald fra den levende Gud og en vending til mennesker, idet menneskelig visdom sættes i stedet for den guddommelige.”

„Gud vil vække sit folk; hvis andre midler svigter, vil vranglærdomme komme ind iblandt dem, som vil sigte dem og skille avnerne fra hveden. Herren kalder alle, som tror hans ord, til at vågne op af søvnen. Kostbart lys er kommet, passende for denne tid. Det er bibelsk sandhed, som viser de farer, der ligger lige foran os. Dette lys bør lede os til en flittig granskning af Skrifterne og en yderst kritisk undersøgelse af de standpunkter, vi indtager. Gud ønsker, at alle sandhedens aspekter og standpunkter grundigt og vedholdende bliver undersøgt under bøn og faste. De troende må ikke slå sig til ro med antagelser og uklart definerede forestillinger om, hvad der udgør sandheden. Deres tro må være fast grundet på Guds ord, så at når prøvelsens tid kommer, og de føres frem for råd for at stå til ansvar for deres tro, kan de være i stand til at gøre rede for det håb, som er i dem, med sagtnodighed og frygt.

„Agitér, agitér, agitér. De emner, som vi fremstiller for verden, må for os være en levende virkelighed. Det er vigtigt, at vi, når vi forsvare de læresætninger, som vi betragter som grundlæggende trosartikler, aldrig tillader os at benytte argumenter, som ikke er helt holdbare. Sådanne kan måske tjene til at bringe en modstander til tavshed, men de ærer ikke sandheden. Vi bør fremføre sunde argumenter, som ikke blot vil bringe vore modstandere til tavshed, men som vil kunne bestå den nærmeste og mest indtrængende granskning. Hos dem, der har uddannet sig selv til ordstridens kunst, er der stor fare for, at de ikke vil behandle Guds ord med retfærdighed. Når vi møder en modstander, bør det være vor oprigtige bestræbelse at fremstille emnerne på en sådan måde, at der vækkes overbevisning i hans sind, i stedet for blot at søge at styrke den troendes fortrøstning.“

„Hvor stor menneskets intellektuelle fremgang end måtte være, må det ikke et øjeblik tro, at der ikke er behov for grundig og vedvarende granskning af Skrifterne for at opnå større lys. Som et folk er vi kaldet, hver især, til at være studerende i profetierne. Vi må våge med alvor, så vi kan skelne enhver lysstråle, som Gud vil fremstille for os. Vi skal opfange sandhedens første glimt; og gennem bønssomt studium kan klarere lys opnås, som kan lægges frem for andre.

"Når Guds folk er trygge og tilfredse med deres nuværende oplysning, kan vi være forvisset om, at Han ikke vil begunstige dem. Det er Hans vilje, at de stadig skal gå fremad for at modtage det forøgede og stadig tiltagende lys, som skinner for dem. Kirkens nuværende holdning behager ikke Gud. Der er kommet en selvsikkerhed ind, som har fået dem til ikke at føle nogen nødvendighed af mere sandhed og større lys. Vi lever på en tid, hvor Satan er virksom ved højre hånd og ved venstre, foran og bag os; og dog sover vi som et folk. Gud vil, at en røst skal høres, som vækker Hans folk til handling." Testimonies, bind 5, 707, 708.